

артисти отъ столицата, които назоваваха снисходително и интимно съ тѣхнитѣ умалителни имена, за гуляи въ столичнитѣ заведения, въ които бѣха прѣскали луди пари за шампанско, за жени, за автомобили. . .

Вънъ, на тротоара до прозореца, се въртѣха двама-трима ученика, надзъртаха презъ стѣклата, и въ очитѣ имъ горѣше скрито възжеление и почитъ.

По едно време отъ улицата пристигна измокренъ, гологлавъ момъкъ, съ остра, щръкнала коса, въ тънко палто, изнищено на ржавитѣ. Той носѣше подъ мишница навито боядисано платно и дървенъ мечъ. Спрѣ при директора и му докладва нѣщо. Заедно съ онзи на касата, това бѣха останалитѣ членове на трупата, които изпълняваха най-разнообразни служби: домакини, художници, инспициенти и когато потрѣбва — артисти.

— Добре, свършвай по-скоро, че ела после съ Орловски да се нахраните, — нареди шефътъ.

Човѣкътъ отново излѣзе. Дъждътъ се бѣ засилилъ, сегизъ-тогизъ нѣкой минувачъ притичваше край стенитѣ, или се-